

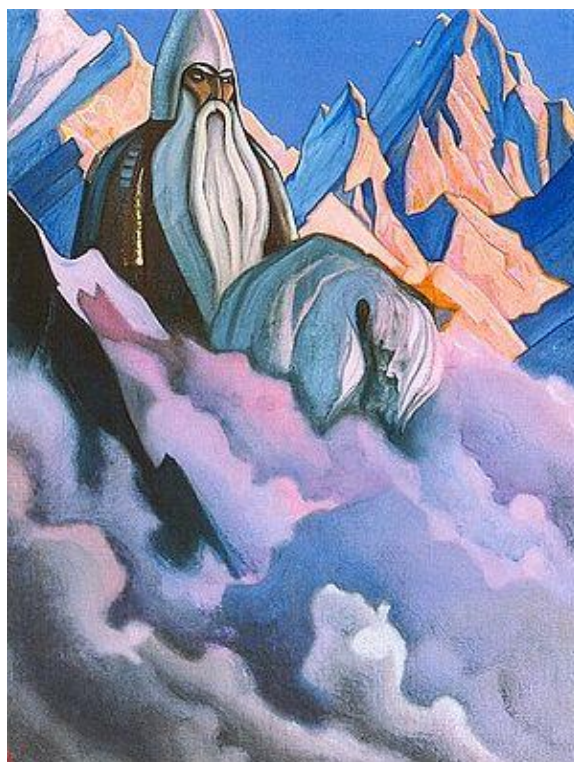
Tajemství Elbrusu a zlatého rouna vyprávěné Svjatogorem

Na Zemi je mnoho tajemných míst, míst opředených legendami. Jedním z nich je hora Elbrus na Kavkaze. Legendy o obrech, pověsti o kameni Alatyru, nartský epos o Kavkazu a konečně i řecký mýtus o Argonautech a zlatém rounu - všechny se tak či onak týkají tohoto místa. Žili tedy v kavkazských horách skutečně obři, kdo byli dávní Antové, jaké tajemství skrývá Elbrus, co hledali Němci na jeho úpatí za druhé světové války?

Odkud se vzalo zlaté rouno a kam se podělo, co nám skutečně říkají starověké mýty o Argonautech? Odpovědi na tyto otázky přišly díky vědomému snění. A o tom všem vyprávěl duch starověkého bohatýra-velikána Svjatogora - strážce ruské země. Pro někoho se to všechno stane další fantastickou pohádkou, ale někdo se třeba zamyslí nad naší historií a kořeny a nad tím, že mnohé ve světě se děje z nějakého důvodu.

...Hvězdy před úsvitem stále hoří v temném šeru. Vítr jemně šumí větvemi stromů. A tam, daleko na obzoru, se už horský vrchol rozzářil jako žhavé uhlíky ohně. Dvouhlavý, tiše se vznáší nad modrou ranní mlhou a září v ohnivých paprscích vycházejícího slunce. Z mlhy se pomalu vynořují zalesněné skály a vysokohorské louky.

A vrchol září stále jasněji a jasněji, na modrém pozadí oblohy už je oslnivě bílý. „*To je Elbrus,*“ naznačil vnitřní hlas. Najednou za mechovou římsou poryv větru roztrhal chuchvalce mlhy a roztočil je v zběsilém tanci. A teď už to nebyla mlha, už to nebyl mrak, který tam nahoře vířil... Za útesem se objevila obrovská přízračná postava. Její obrysy byly stále zřetelnější a nyní se tam objevil obrovský bojovník, vysoký jako skála, na mohutném koni, rovný útesu.

Slunce zcela rozptýlilo noční šero a přízračná zbroj bojovníka se zaleskla. Jeho oči zíraly zpod huňatého obočí pronikavým pohledem, vousy měl husté jako les na hoře.

„Vaši předkové mi říkali Svjatogor,“ náhle se ozval mocný hlas... někde v mém nitru. *„Dlouho jsem žil na zemi Dea, vy jste jí potom nazvali planeta Faeton, přišel jsem tam z hvězdy vzdálené, co se nachází v čertogu Malé medvědice. Po zániku Dei jsem se dostal sem na Midgard (planetu Zemi) a usadil se v zemi lemurijské. Tam jsem potkal svou ženu a narodila se mi dcera Mája, přezdívaná Zlatogorka.*

Potom ale přišly časy zlé a síly temné, mizerné udělaly Zemi-Mátušku těžkou. A její tíha mě začala přitlačovat. Lidé se začali rodit malí a ti, kteří zůstali velkého vzrůstu, svoji tíhu nevydrželi. Bud' odhodili svá těla, jak vy říkáte, zemřeli, nebo odešli do světa vznešeného či horního, kam odešla část dávné Lemurie (později nazývané Šambala) a později zrozená země Sva (Hyperborea), kterou vaši předkové nazývali Irijem nebo Bělovodím. Tyto země se spojily ve světě vznešeném, který žije ve vyšších dimenzích. Od té doby tam žiji. A sem, do vašeho světa, přicházím v příznačném těle, protože zde se to stalo velmi tíživým.

Je však třeba přicházet dohlížet na starobylé svatyně, na nichž spočívá svět, na posvátná místa, která brání tomu, aby byl svět úplně pohřben v temnotě. Často se procházím mezi Horami ripejskými, přezdívanými u vás uralskými, vždyť tam leží velký kus alatyrského kamene (viz téma: Kámen Alatyr - strážce ruské země).

Přicházím také sem do hor kavkazských, na velikou horu - Běl Gorjuč Kameň, mezi vámi přezdívanou Elbrus. Běl Gorjuč Kameň je velké místo. Vždyť v jeho útrobách je pohřben další kus původního alatyrského kamene. A původní Alatyr byl přinesen z Faetonu a předtím z jiných vzdálených míst vzniku života vesmíru.“

Tu Svjatogor vytáhl svůj obrovský meč a namířil ho na sněhobílou čepici Elbrusu. A na konci meče se rozhořela jiskra. V okamžiku Svjatogor svým mečem rozťal mlhu, i vytvořil se v ní jakýsi průchod. Tento průchod duhově zářil a třpytil se. Nějaká síla mě jím protáhla, a najednou jsem se ocitla v obrovské jeskyni. Vpředu byla prázdná stěna. Ale opět se objevil Svjatogor, doslova jako stín na této stěně, a mocnou rukou odsunul kámen podobný hoře.

Za zdí se skrýval průchod. Také byl naplněn duhovou září, a dolů klesaly hladké schody vytesané ve skále. Duhová záře byla pružná. Zmizela však, jakmile se jí Svjatogor dotkl mečem. Schody vedly daleko dolů. Zdálo se, že nemají konce. Kroutily se a klikatily jako točité schodiště a zanechávaly za sebou mnoho podivných tunelů a chodeb. Konečně se vpředu objevil záblesk. Byla to opět záře. A za ní mohutná zeď s podivnými nápisy. Svjatogor opět odstranil záři a znovu se dotkl zdi. Ta se s rachotem „odsunula“ na stranu a odhalila obrovský sál. Stály tu podivné... aparáty, obrovský stříbrný disk, podivné spirály a obrovská kola s vyřezávanými paprsky. Ale my jsme pokračovali dál...

Před námi byly další sály, poseté podivnými předměty, osvětlené obrovskými dlouhými lampami, které vydávaly měkké bílé světlo. *„Takhle svítí už tisíce let,“*

objasnil náhle Svjatogor mé pochybnosti. Ale tu něco v dálce silně zazářilo. Světlo dopadalo na... zlatou stěnu.

„Tady jsou shromážděny knihy na zlatých deskách, napsané v Lemurii, Hyperborei i Atlantidě,“ pokračoval bohatýr ve svém vyprávění. „Některé z knih jsou kopiemi starověkých spisů Dei (Faetonu) a země Oreja (Marsu). Jsou napsány ve starých jazycích a přečíst je jsou schopni jen ti, kdo umí číst to, co je zaznamenáno v éterických polích Země. Nikomu se je dosud nepodařilo rozluštit. Tyto znalosti jsou dány pouze těm, kteří je potřebují k zachování života a k jeho zdokonalení. A nikdy nebudou poskytnuty těm, kteří chtějí svět zotročit. Mnoho zdrojů, z nichž jsou přepsány, je uloženo na Marsu (viz téma: Země a Mars - dvě fronty tajné války).

Tuto knihovnu vytvořili Antové. Byli velkým národem, k němuž jsem v jedné ze svých inkarnací patřil i já. Antové byli obrovského vzrůstu. Byli to pravnucci Lemurijců a vnuci Hyperborejců (dětí Polární hvězdy a Siria). Ale nejen tyto dvě velké rasy byly mezi předky Antů. V jejich žilách kolovala také krev Atlantů z větve Titánů, kteří dorazili na měsíční arše k Zemi z velkého Kola neboli Andromedy, jak tuto galaxii nazýváte (viz téma: Měsíc - archa Atlant'anů).

Antové byli strážci jednoho z krystalů kamene Alatyru neboli základního kamene a jednoho z velkých vstupů do pozemských vyšších dimenzí - do Šambaly neboli Irije. Vždyť zde, pod horou, za touto knihovnou se také nachází. Tady však mohou vstoupit pouze ti, kteří vibracemi duše odpovídají energiím Irije. Nízce vyvinuté duše, které se dostanou ke vstupu, riskují spálení svého těla a odchod do nové inkarnace.

Zde však není kompletní knihovna vědomostí. Část knihovny je pohřbena v tlapách egyptské Sfingy, ve starověkém Thovtově depozitáři, část je pohřbena v Tibetu u hory Kailás, část v depozitářích Teotihuacánu, na úpatí velké hory Méru, která je pohřbena pod vodami severního oceánu, v Horách ripejských (uralských) a na dalších místech, kam nemají přístup lidé toužící po válkách a moci. Všechny depozitáře jsou chráněny zvláštními poli, která zničí každého i jakoukoli techniku, která se je pokusí překonat silou nebo lstí. Dokonce ani mimozemští nepřátelé se svou nadpozemskou technikou je nedokážou prolomit, neboť tato pole reagují pouze na velmi čisté duchovní vibrace vyšších dimenzí, k nimž je cesta uzavřena všem, kdo mají v srdci ziskuchtivost, zlobu a marnivost.

Nepřátelé se tu už objevili. Víckrát než jednou. Dobývali se silou a lstí. Naposledy se sem pokusili proniknout lidé, hnáni touhou zotročit svět na popud nikoli pozemských nepřátel - Anunnaki z čertogu Nibiru. Tito lidé si oblékli prastarou svastiku, ale ta nemohla zakrýt jejich skutečné záměry.

Byli to Germáni. Poslali je sem Anunnaki. Vyvolali tehdy velkou válku, aby ovládli svět. A probjovali se až na Kavkaz. Pošlapali zemi Bílého Kamene (Elbrusu). Sem přišly jejich zvláštní oddíly z tajné společnosti pro odhalování tajemství minulosti. Snažili se proniknout do depozitáře vědění. To se jim však nepodařilo. Starověcí Antové-bojovníci dodnes střeží přístupy k Bílému Kamenu. A když pak Němci uhodli, kde je vchod do tajných jeskyní, shodili jsme na ně sněhovou lavinu, ačkoli

byl bezvětrný slunečný den. Takže neměli čas nahlásit do Německa přesnou polohu vchodu. Až do vašich dnů všichni odpočívají pod silnou vrstvou sněhu na úbočí Elbrusu...

Do těchto končin se však nehrnuli jen Němci. Už velmi dávno, v dávných dobách, se Anunnaki chtěli zmocnit cenností ze sálu poznání a posílali sem lidi. Vždyť oni sami naráželi na naše kordóny, nechtěli otevřené střety a po celou dobu chytračili a podstrkovali lidi, obyčejné pozemšťany.

Kdysi dávno zde Antové postavili obrovský chrám. Byl to chrám velké tvůrčí síly Jara. Síla, nebo jak říkáte, energie Jara je základní silou se vesmíru. Právě ona pohání Stvoření. Dávný chrám Antů-velikánů byl na vaše poměry postaven z gigantických kamenů a podle vašeho počítání sahal kilometry hluboko pod zem. Jeho hluboké sály vedly přímo do síní poznání a ke kavkazským branám Irije. Antové měli schopnost přenášet těžké kameny svými jemnými silami. Uměli tyto kameny změkčit, a chrám byl z kamenů vymodelován. Nebyl to prostě chrám, jako k uctívání boha.

Vždyť chrám původně nebyl místem uctívání vyšších sil, ale prostě, jak byste řekli, budovou nebo stavbou, rezidencí, jak říkali vaši předkové. Zvláštní rezidence pro komunikaci s jinými vesmírnými světy, umístěné na místě vstupů do jiných prostor, do jiných dimenzí, jak říkáte, portálů. Dávný chrám u Běl Gorjuč Kameňa se nazýval Kjar. Kjar jednoduše znamená dráhu nebo cestu k Jaru. Bylo to tedy místo otevírající cestu k síle Jara.

Později byla poblíž chrámu postavena osada strážců Cesty. Bylo to město Kjar nebo Kijar. V něm žili kněží a kněžky Jara, jehož ztělesněním síly bylo Slunce - Jarilo. Chrám se tak stal chrámem Slunce pro ty, kteří neznali jeho pravý účel. Velký chrám Slunce po mnohá tisíciletí uchovával tajemství hory. A z tamních kněží se stali zasvěcení lidé, už ne obři, kteří prostě už nemohli žít ve fyzických tělech na Zemi a odešli skrze Bránu.

Máte starověký mýtus o zlatém rounu. Popisuje pozdní dny chrámu, než byl skryt. Do té doby se Anunnakiům podařilo znesvářit národy pozemské, znesvářit bratry Skythy a Sarmaty. A vždyť to byli bratři a vaši předkové a potomci Hyperborejců - Árijců ze země Sva na Severu. Začali se však hádat, kdo z nich má blíže k bohům, kdo má čistší krev, a jejich spor rozleptal jejich bratrství. Sarmatské kmeny se zmocnily Kjaru a hornatou zemi nazvaly Svanetie, na počest společného domova předků - země Sva. Celá země se tehdy jmenovala Svanetie, ne jako je tomu dnes.

Mísili se se Skythy a dalšími národnostmi. Ale chrám Slunce stál, třebaže kněží už neznali jeho pravý účel, ale prostě v něm začali uctívat životodárné paprsky naší hvězdy.

V posledních dobách jeho pozemské existence tak tuto zemi obývali potomci Sarmatů a Iberů z dalekého Západu, jejichž domovem je dnešní Španělsko. Byli to váleční mořeplavci vržení sem během velkých vln, které zničily velkou Krétu, vln, probuděných sopkou na ostrově Fira (Santorini). Na útěku před vlnami vpluly

jejich lodě do Černého moře, jak mu dnes říkáte. A nazývali je Kolchy, a svou novou zemi, kterou dobyli, Heléni později nazvali Kolchidou. V kolchidském království se ocitla také Svanetie, kde ještě žily kmeny Svanů, potomků hyperborejských, dobytých Kolchy. Za éry Kolchů dokonce kněží zapomněli na pravou hodnotu chrámu, ale stále považovali toto místo za mocné a silné, kde bylo možné se setkat s bohy. Králem Kolchů byl Amiran neboli Aétios, jak mu říkali Heléni.

Anunnaki se rozhodli znovu vstoupit do starobylého chrámu. Poslali Amiranovi za ženu dceru chaldejského krále. Ta Amirana chytře spoutala svou magií a on se s ní ihned oženil.

Jako věno si Chaldejka přinesla kouzelnou beraní kůži posypanou zlatým práškem. Byla to kůže téhož berana, kterého Anunnaki pod rouškou Boha poslali Abrahamovi na horu při obětování jeho syna Izáka. Abraham pak ‚božského‘ berana zařízl namísto svého syna.

Kůže obětního berana se od té doby stala posvátnou, byla pokryta zlatým prachem a uchovávána Abrahámovými potomky. V jedné z válek ji ukořistili Filištíni, pak putovala do helénské Bojótie, kde ji uchovával řecký král Athamás. Později se však opět ocitla v Mezopotámii v Chaldeji, kam ji z Hellady přivezli Féničané. Tam chaldejští kněží, kteří zcela plnili vůli Anunnaki z Nibiru a uctívali je jako bohy, provedli magický rituál a naprogramovali, jak říkáte, tuto kůži na války, neštěstí a zničení světa a na to, aby se lidé, kteří ji vlastní, stali jako berani a stali se poslušným stádem otroků v rukou Anunnaki. Kůže posypaná zlatem by přitom svým majitelům přinesla materiální bohatství. Takový sladký jed... Kněží šířili zvěsti o hodnotě kůže - rouna a o hojnosti, která čeká toho, kdo ji bude mít.

Na příkaz Anunnaki dali tuto kůži Chaldejce, aby ji odvezla do chrámu Kjara.

Když se stala manželkou kolchidského krále, porodila mu dceru Médeiu. Matka ji naučila černé magii a zasvětila ji do kultu Lilith, bohyně smrti a královny pekel, kterou Heléni nazývali Hekaté. Podle zvyku se však dcera krále musela stát kněžkou ve starověkém chrámu Slunce. A tak se černá vědma a kněžka černého kultu stala kněžkou v chrámu Slunce, vedle něhož v posvátném háji visel zákeřný dar Chaldeců pod ochranou draka nebo ochočeného dinosaura, kteří se v těch dobách ještě vyskytovali.

Anunnaki doufali, že toto rouno uhasí prastará ochranná pole u vchodu do depozitáře vědění a jejich špehové budou moci vstoupit dovnitř. Krystaly vytvářející pole však odolaly a rouno přineslo Aétiovi pouze materiální statky a drobné spory mezi kmeny.

Jako vždy je země plná zvěstí. Heléni se doslechli o tajemném rounu. Athamásův potomek z Bojótie se rozhodl relikvii vrátit zpět, když se dozvěděl, že se nachází v Kolchidě. Ještě více však doufal, že se zbaví svého dospělého příbuzného, skutečného následníka trůnu, jehož otce zabil. Jmenoval se Peliás, a jeho dospělý synovec Diomédes, přezdívaný Jáson, jelikož uměl léčit, a Jáson znamená ‚léčitel‘.

Slíbil Jásonovi, že mu vrátí trůn, pokud přinese zlaté rouno. Toto vše bylo dávno popsáno v mýtech...

Tak se stalo, že kněžka Médeia se zamilovala do cizince Jásona, ale její otec věděl o předpovědi, že bude zabit cizincem, a zakázal Jásonovi přiblížit se k Médeii, a hlavně mu nechtěl dát rouno, ačkoli kdysi patřilo Jásonově rodině. Nu a dál už je příběh známý. Médeia zamilovala pomocí kouzel Jásona do sebe, ukradla rouno z posvátného háje uspíc draka. Utekla s Jásonem, dopustíc se strašného zločinu. Ze strachu před otcovým pronásledováním zabila svého mladšího bratra a rozsekala ho na kusy, aby otci trvalo déle, než ho pohřbí, a nezačal uprchlíky pronásledovat. Obětní kůže tak dostala svou oběť, hladověla, zatímco visela v posvátné zahradě spoutaná silou Běl Gorjuč Kameňa.

A poté opět sklidila bohatou úrodu. Když se totiž Médeia připravila do Hellady, pomohla Jásonovi vypořádat se s Peliásem, který nedodržel svůj slib a nepředal Jásonovi vládu. V mýtech je popsána krutá a zákeřná vražda. A spáchala ji Médeia. Peliásův syn Jásona a Médeiu za spáchaný zločin vyhnal.

Tím však zločiny neskončily, vždyť Jáson si rouno odnesl s sebou. Korintský král jim poskytl přístřeší, a nutno podotknout, že na vlastní náklady. Jáson se rozhodl rozejít se zrádnou Médeiou a oženit se s dcerou korintského krále. Médeia se opět krutě vypořádala jak se svou sokyní, tak se samotným korintským králem. Polila látky hořlavou tekutinou a dala je Jásonově nevěstě. Když otec přivedl svou dceru k chrámovému oltáři, látky vzplály od plamene pochodně a nevěsta i její otec uhořeli zaživa. To však Médeiji nestačilo. Zrůdná fúrie, aby nevěrného Jásona potrestala ještě přísněji, zabila před jeho očima vlastní děti, které mu porodila.

Za takový zločin za ní Anunnaki poslali svou mimozemskou loď - ohnivý vůz, který Řekové považovali za ochranu boha Héliá. Zděšený Jáson se oběsil na troskách své lodi Argo.

A Médeia spolu s rounem přistála u Anunnaki v Aigeově království, kde se okamžitě stala jeho ženou jako ‚dar Héliá‘ a z vůle ‚bohů‘. Aigeus ovdověl, ale měl ještě syna dědice. Médeia mu porodila syna Médu, a nevlastního syna se rozhodla zabít. A tak znovu a znovu rouno sbíralo své oběti, které mu dodávala kněžka temnoty Médeia.

Poslední oběť se však nezdařila. Aigeus identifikoval svého syna navzdory Médeině magii, a ten byl zachráněn. Médeia musela znovu uprchnout s rounem a synem Médem, jenže nyní zpět do Kolchidy. Zde se dozvěděla, že její otec byl zavražděn a zemi vládne vrah. A opět se posílaly oběti rounu.

Od té doby je skrytý velký chrám, místo vstupu do síní poznání, i Irij vznešený. A nikdo se k němu nemůže dostat, dokud lidstvo ovládá ziskuchtivost a touha po moci, dokud zuří války a kují se zbraně.

A o Médeiji jsem vyprávěl z jistého důvodu. Její duch se totiž znovu probudil a může se snadno dostat do duší. Bohužel, je mnoho lidí, kteří jsou důvěřiví. Médeia ještě není tak silná a mnoho lidí ji neslyší. Ona však dává svůj hlas skrze lidi a zjevuje se jako hypostáze Panny Marie, Ježíšovy matky. Je to monstrum, které nezná hranice

cynismu. *Buďte opatrní, pokud se setkáte s knihami a ‚věděními‘ psanými jejím jménem... Pokud stále nevěříte, jak je zákeřná - přečtěte si dávné mýty. Přežily až do vašich dnů.*

Temné síly stále odolávají, a tak již znovu pozvedáme meč. Starověká Hekaté, bohyně temnoty a pekel, je stále hrozivým symbolem obrovské, agresivní země. Podívejte se na tvář zaoceánské Sochy svobody. Není to nikdo jiný než Hekaté, která rozsévá zatemnění a zkázu všem zemím, celému světu.

Přichází však čas poslední bitvy, která je nejtěžší. A nejnebezpečnější síly stojí v cestě, ale Pravda bude s námi a Pravda za námi, a s námi velký Rod a Duchové světla, vaši rodní bohové jsou s vámi! Vězte to.

Dodají vašemu duchu sílu a vy zvítězíte. Vy sami, ne vaši otcové - bohové. Oni vás budou podporovat a budou bojovat na nebesích, ale je na vás, abyste bojovali na Zemi a stali se bojovníky světla. Tento boj však nebude jen s mečem ve vašich rukou, ale také s vědomostmi ve vašich hlavách a myslích. Kéž dokážou rozlišit pravdu od lži, kéž se nevydají cestou pokušení, která všude nastražují Anunnaki a jejich pozemští služebníci - současní Chaldejci z vyvoleného národa, kteří nyní drží ve svých rukou moc i zlato na zemi. A tento boj za spravedlivou věc již probíhá...“

Svjatogorův hlas utichl a vidina zmizela. Jeskyně zmizela... Kolem dokola byly jen hory a kdesi daleko vpředu oslepující vrchol Elbrusu...

Zapsala Valeria Kolcova 10.06.2016